

[Villemoes.]

Højesteretsdommer —, kan næppe komme til at virke tilfredsstillende. I øvrigt er det jo Handelsministeren, der træffer den endelige Afgørelse i denne Sag. Maaske kan det ikke godt være anderledes, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det kan blive et saare langsomt virkende Apparat. Dersom f. Eks. et Firma gerne vil importere Sæsonvarer og faar Afslag nogle Maaneder efter i en helt anden Sæson, er dette Firma ligeglad, men faar Firmaet en Tilladelse, kan det være, at denne Tilladelse, der kommer nogle Maaneder efter Sæsonens Ophør, har mistet sin Betydning.

Vi har nu et raadgivende Valutanævn paa 15 Medlemmer. Dette Nævn har der været talt meget om, men det erkendes sandsynligvis ogsaa af den højtærede Handelsminister, at det ikke har været meget i Funktion, ikke har meget at skulle sige. Der er kun forelagt Nævnet visse Ting i nogle ganske korte Møder, og det er derfor naturligt, at man tænker paa, hvordan man kan styrke dette Nævns Stilling. Den højtærede Handelsminister udtalte selv, at det var en af hans Kongstanke, at Erhvervene skulde tale mere med om Sagerne. Nu foreslaar man Nævnets Medlemsantal forhøjet fra 15 til 18, og det kan være ret ligegyldigt, men jeg vilde i og for sig finde det naturligt, hvis man ved Prøvelsen af Valutakontorets Afgørelser tog dette Nævns Arbejdskraft i Brug. Nævnet kan jo have et Forretningsudvalg, og kan hele Nævnet ikke votere om slige Sager, kunde denne Opgave delegeres til Forretningsudvalget. Man sparede derved i hvert Fald en ny Instans. Jeg havde i øvrigt meget hellere set, at Rigsdagens Valutaudvalg havde faaet den endelige Afgørelse sammen med Handelsministeren, i Stedet for at Afgørelsen skal træffes i et Nævn sammensat af Folk, som i det væsentlige er Branchefolk og hver især har deres specielle Opgaver og Omraader at varetage.

Jeg sagde før, at jeg hilser med Glæde, at Loven kun kommer til at gælde et Aar. Det er en urolig Tid, vi er inde i. Derfor er et Aar tilstrækkeligt længe. Dette Omraade er saa ømfindtligt, at man burde gøre Ordningen lempeligst mulig for de Folk, som skal leve og virke direkte under den. I Beretningen fra det — jeg tør vel nok sige — saakaldte Afviklingsudvalg oplyses en Del om Valutakontorets Virksomhed, man faar f. Eks. at vide, at det samlede Antal Importører her i Landet andrager ca. 18 000 Firmaer eller Personer, hvoraf dog kun ca. 8 000 synes at drive regelmæssig

Importhandel. Spørgsmaalet om, hvem der betragtes som Importør, foreligger derimod ikke tilstrækkeligt belyst, selv om Beretningen fra Afviklingsudvalget, som altsaa ikke afviklede, ogsaa berører dette Spørgsmaal. Det oplyses, at Nationalbankens Valutakontor udfærdiger Indførselsbeviser til Importørerne, der paa Grundlag heraf kan faa deres Varer indklareret og købe Valuta til Betaling af de paagældende Varer, og saa fortsættes der:

„Som Importør anses saadanne Firmaer, der i Aaret 1931 har haft selvstændig Import, direkte faktureret fra Udlandet til sig, eller Firmaer, som senere er anerkendt af Valutakontoret som Importør, . . . hvorefter der kan stilles indtil 3 pCt. af Bevillingsbeløbet for et Tidsrum til Raadighed for nye Importører.“

Det var det, vi fik indført i Fjor, det var en lille Elskværdighed mod den opvoksende Slægt; det er ikke meget naturligvis, men det gaar ogsaa fra det, der var der i Forvejen, og som forlods er nedskaaret inden for en lang Række Brancher. Saa forklares der senere noget om visse Afvigelser, men 1931 er Standardaaret. Der er visse Brancher, inden for hvilke man har benyttet Aaret 1932. Dette gælder saaledes Korn- og Foderstoffer, og der er Afvigelser baade for frisk Frugt og for Vin. Altsaa, der gives visse Dispensationer, men vil man søge at skabe mere Ro om hele dette Forhold, gælder det om at faa fastslaaet: Hvem kan anses for at være Importør. Jeg synes, at dette er af overordentlig stor Vigtighed. At vedtage en Lov, som regulerer Landets Import, men som ikke bestemmer, hvem der er berettiget til at importere Varer, til at drive Importvirksomhed o. s. v., det er, sagt med et mildt Udtryk, ikke saa lidt ejendommeligt. Den Definition af, hvem der er Importør, som hidtil har været praktiseret, har ikke tilfredsstillet mig, og derom er den højtærede Handelsminister vidende. Jeg har tidligere flere Gange nævnt det fra denne Plads, men jeg har talt for døve Øren. Da vi sidst havde Sagen til Behandling — det var den 8. December i Fjor, Landstingstidende Sp. 174 —, omtalte jeg dette Forhold under Henviisning til mine Udtalelser om samme Spørgsmaal den 28. April i Fjor, Landstingstidende Sp. 1771. I Landstingsudvalget i December i Fjor drøftedes Spørgsmaalet, og i Landstingsudvalgets enstemmige Betænkning, der blev afgivet den 11. December 1933, staar der ordret:

„Hvad angaar Spørgsmaalet om Definition af Begrebet Importør, drøftedes